



Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (treće vijeće)

14. siječnja 2015. *

„Vraćanje predmeta nakon ukidanja presude – Zajednička vanjska i sigurnosna politika – Mjere ograničavanja protiv određenih osoba i drugih subjekata povezanih s Osamom bin Ladenom, mrežom Al-Qaidom i talibanima – Uredba (EZ) br. 881/2002 – Zamrzavanje financijskih sredstava i gospodarskih izvora osobe uvrštene na popis koji je sastavilo tijelo Ujedinjenih naroda – Uvrštavanje imena te osobe na popis iz Priloga I. Uredbi (EZ) br. 881/2002 – Tužba za poništenje – Dopuštenost – Rok za tužbu – Prekoračenje – Ispričiva zabluda – Temeljna prava – Pravo na obranu – Pravo na djelotvornu sudsku zaštitu – Pravo na poštovanje vlasništva – Pravo na poštovanje privatnog i obiteljskog života“

U predmetu T-127/09 RENV,

Abdulbasit Abdulrahim, sa stalnom adresom u Londonu (Ujedinjena Kraljevina), kojeg zastupaju P. Moser, QC, E. Grieves, *barrister*, H. Miller i R. Graham, *solicitors*,

tužitelj,

protiv

Vijeća Europske unije, koje zastupaju E. Finnegan i G. Étienne, u svojstvu agenata,

i

Europske komisije, koju zastupaju E. Paasivirta i G. Valero Jordana, u svojstvu agenata,

tuženikâ,

povodom, s jedne strane, zahtjeva za djelomično poništenje Uredbe Vijeća (EZ) br. 881/2002 od 27. svibnja 2002. o određenim posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata povezanih s Osamom bin Ladenom, mrežom Al-Qaidom i talibanima te o stavljanju izvan snage Uredbe Vijeća (EZ) br. 467/2001 o zabrani izvoza određene robe i usluga u Afganistan, poošttravanju zabrane leta i proširivanju zamrzavanja financijskih sredstava i ostalih financijskih izvora u odnosu na afganistanske talibane (SL L 139, str. 9.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 2., str. 34.), kako je izmijenjena Uredbom Komisije (EZ) br. 1330/2008 od 22. prosinca 2008. o 103. izmjeni Uredbe br. 881/2002 (SL L 345, str. 60.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 1., str. 247.), ili potonje uredbe u dijelu u kojem se odnosi na tužitelja i, s druge strane, zahtjeva za naknadu štete koja je navodno prouzročena tim aktima,

OPĆI SUD (treće vijeće),

u sastavu S. Papasavvas, predsjednik, N. J. Forwood (izvjestitelj) i E. Bieliūnas, suci,

* Jezik postupka: engleski

tajnik: S. Spyropoulos, administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 4. veljače 2014.,

donosi sljedeću

Presudu

Okolnosti spora i postupak prije vraćanja predmeta na ponovno suđenje

- 1 Ime tužitelja Abdulbasita Abdulrahima 21. listopada 2008. dodano je na popis koji je sastavio Odbor za sankcije uvedene Rezolucijom 1267 (1999) Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda od 15. listopada 1999. o situaciji u Afganistanu (u daljnjem tekstu: popis Odbora za sankcije odnosno Odbor za sankcije). To dodavanje bilo je predmet objave za medije SC/9481 Odbora za sankcije objavljene 23. listopada 2008.
- 2 Uredbom Komisije (EZ) br. 1330/2008 od 22. prosinca 2008. o 103. izmjeni Uredbe Vijeća (EZ) br. 881/2002 o određenim posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata povezanih s Osamom bin Ladenom, mrežom Al-Qaidom i talibanima (SL L 345, str. 60.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 1., str. 247.) ime A. Abdulrahima dodano je na popis osoba i subjekata čija se financijska sredstva i ostali ekonomski izvori trebaju zamrznuti na temelju Uredbe Vijeća (EZ) br. 881/2002 od 27. svibnja 2002. o određenim posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata povezanih s Osamom bin Ladenom, mrežom Al-Qaidom i talibanima te o stavljanju izvan snage Uredbe Vijeća (EZ) br. 467/2001 o zabrani izvoza određene robe i usluga u Afganistan, pooštavanju zabrane leta i proširivanju zamrzavanja financijskih sredstava i ostalih financijskih izvora u odnosu na afganistanske talibane (SL L 139, str. 9.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 2., str. 34., u daljnjem tekstu: „sporni popis“).
- 3 U točki 1. Priloga Uredbi br. 1330/2008 navedeno dodavanje obrazloženo je na sljedeći način:
„[...] Ostali podaci: (a) [...]; (b) uključen u prikupljanje sredstava za Libyan Islamic Fighting Group; (c) drži visoku poziciju u [Libyan Islamic Fighting Groupu] u Ujedinjenoj Kraljevini; (d) povezan s direktorima agencije za pomoć SANABEL, Ghuma Abd'rabbah, Taher Nasuf i Abdulbaqi Mohammed Khaled i s članovima [Libyan Islamic Fighting Groupa] u Ujedinjenoj Kraljevini, uključujući Ismaila Kamoka, visokopozicioniran[og] član[a] [Libyan Islamic Fighting Groupa] u Ujedinjenoj Kraljevini koji je osuđen na kaznu zatvora u Ujedinjenoj Kraljevini u lipnju 2007. na temelju optužbi za financiranje terorizma.“
- 4 U uvodnoj izjavi 5. Uredbe br. 1330/2008 navedeno je: „[s] obzirom da popis [Odbora za sankcije] ne daje sadašnje adrese dotičnih fizičkih osoba, u Službenom listu bi se trebala objaviti obavijest tako da dotične osobe mogu kontaktirati Komisiju i da Komisija može zatim dotične osobe obavijestiti o razlozima ove Uredbe, dati im priliku da komentiraju te razloge i pregledaju ovu Uredbu u svrhu komentiranja i mogućih dodatnih informacija“. Predmetna obavijest objavljena je u Službenom listu od 30. prosinca 2008. (C 330, str. 106.).
- 5 Tužbom čiji je potpisani izvornik tajništvo Općeg suda zaprimilo 15. travnja 2009. A. Abdulrahim pokrenuo je postupak protiv Vijeća Europske unije i Komisije Europskih zajednica povodom, s jedne strane, zahtjeva za poništenje Uredbe br. 881/2002, kako je izmijenjena Uredbom br. 1330/2008, ili potonje uredbe u dijelu u kojem se ti akti odnose na njega i, s druge strane, zahtjeva za naknadu štete koja je navodno prouzročena tim aktima. Ta je tužba zaprimljena pod brojem T-127/09.

- 6 Doznajući za adresu A. Abdulrahima dostavom tužbe, Komisija ga je dopisom od 3. srpnja 2009. obavijestila o razlozima njegova uvrštenja na sporni popis. Prilog tom dopisu, naslovljen „Razlozi uvrštenja“ (u daljnjem tekstu: obrazloženje), glasi kako slijedi:

„Adbulbasit Abdulrahim [...] 21. listopada 2008. uvršten je [na popis Odbora za sankcije] na temelju točaka 1. i 2. Rezolucije 1822 (2008) [Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda] jer je kao osoba povezana s Libyan Islamic Fighting Groupom (LIFG) bio uključen u financiranje, organiziranje, pomaganje, pripremanje ili počinjenje radnji ili djelatnosti od strane, u vezi s, u ime i za račun tog subjekta ili podupirući ga.

Ostali podaci Libyan Islamic Fighting Group (LIFG [...]) je ekstremna islamistička skupina ustrojena 1990. Početni cilj [Libyan Islamic Fighting Groupa] bio je zamijeniti režim pukovnika Gadafija strogom islamističkom državom. [Libyan Islamic Fighting Group] 1990-ih godina izveo je više operacija unutar Libije, uključujući pokušaj atentata na pukovnika Gadafija 1996. Nakon akcije libijske vlade koja je dovela do smrti ili uhićenja određenog broja članova [Libyan Islamic Fighting Groupa], mnogobrojni članovi [Libyan Islamic Fighting Groupa] napustili su Libiju. [Libyan Islamic Fighting Group] 3. studenoga 2007. formalno je pripojen Al-Qaidi. Pripajanje je najavljeno na džihadističkoj internetskoj stranici povezanoj s Al-Qaidom (medijska skupina Al-Saheb). Pripajanje je najavljeno dvama videoisječcima: prvim zamjenika zapovjednika Al-Qaide Aymana Al-Zawahirija, a drugim Abu Laitha Al Libija, koji je tada bio važan član [Libyan Islamic Fighting Groupa] i važan mudžahedinski vođa i trener za Al-Qaidu u Afganistanu, koji je ubijen u raketnom napadu Sjedinjenih Američkih Država u siječnju 2008. [Libyan Islamic Fighting Group] dio je pokreta Al-Qaida koji nastavlja ugrožavati globalni mir i globalnu sigurnost. Slijedom toga, Ujedinjeni narodi 6. listopada 2001. dodali su [Libyan Islamic Fighting Group] na svoj pročišćeni popis subjekata povezanih s Al-Qaidom. Ujedinjena Kraljevina proglasila je [Libyan Islamic Fighting Group] terorističkom organizacijom na temelju Terrorism Acta 2000. s učinkom od 14. listopada 2005. Svojim svjesnim sudjelovanjem u subjektu povezanom s Al-Qaidom i terorističkim aktivnostima, [A. Abdulrahim] ispunio je uvjete za uvrštenje na popis [Odbora za sankcije]. Prema informacijama kojima raspolaže vlada Ujedinjene Kraljevine, Abdulbasita Abdulrahima smatra se islamističkim ekstremistom uključenim u aktivnosti povezane s terorizmom. Prethodno je držao visoke pozicije unutar Libyan Islamic Fighting Groupa i ostao je u bliskom kontaktu s visokim dužnosnicima [Libyan Islamic Fighting Groupa]. On je bliski suradnik direktora agencije za pomoć Sanabel – libijske humanitarne organizacije koju su Ujedinjeni narodi označili kao donatora [Libyan Islamic Fighting Group] [...] On je također usko povezan s Ghumom Abd'rabbahom, Tahinom Nassufom i Abdulbaqijem Mohammed Khaledom, koji su uvršteni na postojeći popis Ujedinjenih naroda [...] Jedan od bliskih suradnika A. Abdulrahima je Ismail Kamoka, vođa [Libyan Islamic Fighting Groupa] u Ujedinjenoj Kraljevini. I. Kamoka 11. lipnja 2007. priznao je krivnju u Ujedinjenoj Kraljevini povodom optužbe da je 'sklopio sporazum ili bio uključen u sporazum radi stavljanja na raspolaganje robe drugim osobama kršeći članak 17. Terrorism Acta 2000.'. Pojednostiti kaznenog djela sastoje se u tome da je I. Kamoka zajedno s dvjema osobama ' 3. listopada 2005. ili prije toga dana sklopio sporazum ili bio uključen u sporazum na temelju kojeg je roba bila stavljena na raspolaganje drugim osobama, znajući ili imajući opravdanih razloga da posumnja da će se ta roba koristiti ili bi se mogla koristiti u svrhu terorizma'. I. Kamoka osuđen je na kaznu zatvora u trajanju od tri godine i devet mjeseci. [...]"

- 7 Obrazloženje koje je Komisija tako priopćila odgovara „sažetku razloga“ priloženom dopisima koje je Ministarstvo unutarnjih poslova Commonwealtha Ujedinjene Kraljevine Velike Britanije i Sjeverne Irske (UK Foreign and Commonwealth Office, u daljnjem tekstu: FCO) poslalo A. Abdulrahimu 5. studenoga 2008. i 23. veljače 2009. Ono također odgovara „sažetku razloga“ na kojima se temelji uvrštenje A. Abdulrahima na popis Odbora za sankcije, kako je objavljen 9. ožujka 2009.
- 8 Zasebnim aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 30. srpnja 2009. Komisija je istaknula prigovor nedopuštenosti na temelju članka 114. Poslovnika Općeg suda.

- 9 A. Abdulrahim na Komisijin dopis od 3. srpnja 2009. odgovorio je dopisom svojih odvjetnika od 19. kolovoza 2009. s nizom priloga namijenjenih pobijanju Komisijinih navoda.
- 10 Rješenjem Općeg suda (sedmo vijeće) od 17. prosinca 2009. odlučivanje o prigovoru nedopuštenosti odgođeno je do odluke o meritumu, a o troškovima će se odlučiti naknadno.
- 11 Rješenjem predsjednika sedmog vijeća Općeg suda od 26. listopada 2009. A. Abdulrahimu odobrena je besplatna pravna pomoć, a J. Jones i M. Arani određeni su da ga zastupaju. Rješenjem predsjednika sedmog vijeća Općeg suda od 14. travnja 2010. navedeno rješenje od 26. listopada 2009. izmijenjeno je u dijelu u kojem se odnosi na određivanje J. Jonesa i M. Arani kao odvjetnika A. Abdulrahima. U skladu s točkom 2. tog novog rješenja, H. Miller i E. Grieves određeni su kao odvjetnici zaduženi da zastupaju A. Abdulrahima s učinkom od 11. ožujka 2010.
- 12 Odlukom od 3. ožujka 2010. predsjednik sedmog vijeća Općeg suda odbio je ulaganje u spis „dodatnog odgovora na tužbu“ Vijeća koji je tajništvo Općeg suda zaprimilo 5. veljače 2010. Dopisom od 16. ožujka 2010. Vijeće je prigovorilo toj odluci.
- 13 Zbog promjene sastava vijeća Općeg suda početkom nove sudske godine, sudac izvjestitelj raspoređen je u drugo vijeće, kojemu je slijedom toga dodijeljen ovaj predmet.
- 14 Dana 22. prosinca 2010. Odbor za sankcije odlučio je izbrisati ime A. Abdulrahima sa svojeg popisa.
- 15 Odvjetnici A. Abdulrahima 6. siječnja 2011. od Komisije su pisano zatražili brisanje njegova imena sa spornog popisa.
- 16 Uredbom Komisije (EU) br. 36/2011 od 18. siječnja 2011. o 143. izmjeni Uredbe Vijeća (EZ) br. 881/2002 (SL L 14, str. 11.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 6., str. 180.) ime A. Abdulrahima izbrisano je sa spornog popisa.
- 17 Aktom zaprimljenim u tajništvu Općeg suda 9. ožujka 2011. A. Abdulrahim podnio je dopunski zahtjev za besplatnu pravnu pomoć na temelju članka 94. Poslovnika radi vođenja postupka. Opći sud djelomično je prihvatio taj zahtjev rješenjem predsjednika drugog vijeća Općeg suda od 10. lipnja 2011.
- 18 Dopisom zaprimljenim u tajništvu Općeg suda 27. srpnja 2011. Komisija je Općem sudu dostavila primjerak Uredbe br. 36/2011.
- 19 Dopisom tajništva Općeg suda od 17. studenoga 2011. stranke su pozvane da se u pisanom obliku izjasne o posljedicama koje proizlaze iz donošenja Uredbe br. 36/2011, osobito u pogledu predmeta tužbe. One su se odazvale na taj zahtjev u određenim rokovima.
- 20 Rješenjem od 28. veljače 2012. (u daljnjem tekstu: rješenje o obustavi postupka) Opći sud (drugo vijeće) odlučio je obustaviti postupak povodom zahtjeva za poništenje te je zaključio da stoga nema potrebe prethodno odlučiti o njegovoj dopuštenosti. U pogledu zahtjeva za naknadu štete, Opći sud odbio ga je kao u svakom slučaju očito neosnovan. Opći sud također je, s jedne strane, raspodijelio naknadu troškova povezanih sa zahtjevom za poništenje i, s druge strane, naložio A. Abdulrahimu snošenje svih troškova povezanih sa zahtjevom za naknadu štete.
- 21 Zahtjevom podnesenim tajništvu Općeg suda 13. svibnja 2012. A. Abdulrahim podnio je žalbu protiv rješenja o obustavi postupka.
- 22 Presudom od 28. svibnja 2013., Abdulrahim/Vijeće i Komisija (C-239/12 P, u daljnjem tekstu: presuda kojom se ukida prvostupanjsko rješenje) Sud je ukinuo rješenje o obustavi postupka u dijelu u kojem je odlučeno da se obustavi postupak povodom tužbe za poništenje i vratio predmet Općem sudu da

ponovno odluči o tužbi A. Abdulrahima za poništenje, ostavljajući troškove za naknadnu odluku. Sud je u bitnome utvrdio da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava zaključivši da je nakon donošenja Uredbe br. 36/2011 A. Abdulrahim izgubio pravni interes za poništenje.

Postupak i zahtjevi stranaka nakon vraćanja predmeta na ponovno suđenje

- 23 Predmet je bio dodijeljen drugom vijeću Općeg suda. Zbog promjene sastava vijeća Općeg suda početkom nove sudske godine, sudac izvjestitelj raspoređen je u treće vijeće, kojemu je slijedom toga dodijeljen ovaj predmet.
- 24 U skladu s člankom 119. stavkom 1. Poslovnika, stranke su podnijele podneske s pisanim očitovanjima.
- 25 U svojem očitovanju podnesenom tajništvu Općeg suda 13. kolovoza 2013. A. Abdulrahim od Općeg suda zahtijeva da:
- poništi Uredbu br. 1330/2008 u dijelu u kojem se odnosi na njega;
 - mu dodijeli naknadu troškova u vezi s postupkom pred Općim sudom kako prije tako i nakon što je Sud vratio predmet na ponovno suđenje te u svakom slučaju u vezi s postupkom pred Sudom.
- 26 U svojem očitovanju podnesenom tajništvu Općeg suda 30. rujna 2013. Vijeće od Općeg suda zahtijeva da odbaci tužbu za poništenje kao nedopuštenu i A. Abdulrahimu naloži snošenje troškova postupka.
- 27 U svojem očitovanju podnesenom tajništvu Općeg suda 27. rujna 2013. Komisija od Općeg suda zahtijeva da tužbu za poništenje proglašeni nedopuštenom i A. Abdulrahimu naloži snošenje troškova.
- 28 Na temelju izvještaja suca izvjestitelja, Opći sud (treće vijeće) odlučio je otvoriti usmeni dio postupka i u okviru mjera upravljanja postupkom predviđenih u članku 64. Poslovnika pozvao tuženike da prema potrebi podnesu sve informacije i sve dokaze, neovisno o njihovoj povjerljivosti, kojima bi institucije mogle raspolagati u vezi s činjenicama koje se navode u sažetku razloga Odbora za sankcije i koje smatraju relevantnima u svrhu sudskog nadzora koji Opći sud treba provesti pod uvjetima i u granicama koje je Sud odredio u presudi Komisija i dr./Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, u daljnjem tekstu: presuda Kadi II). Tuženici su se odazvali na taj poziv u određenim rokovima.
- 29 Opći sud na raspravi 4. veljače 2014. saslušao je izlaganja stranaka i njihove odgovore na pitanja, nakon čega je usmeni dio postupka bio zatvoren te je predmet uzet u razmatranje.

Činjenično stanje

- 30 A. Abdulrahim iznosi da je on državljanin Ujedinjene Kraljevine rođen u Libiji te da je na zahtjev Ujedinjene Kraljevine prvo bio upisan na popis Odbora za sankcije, a potom na sporni popis, i to u svojstvu osobe osumnjičene za podupiranje terorizma. Taj je upis prvotno u dopisu FCO-a od 5. studenoga 2008. bio obrazložen okolnošću da je bio član Libyan Islamic Fighting Groupa (u daljnjem tekstu: LIFG), da je taj subjekt bio povezan s Al-Qaidom i da stoga ispunjava kriterije da ga Odbor za sankcije upiše na popis. Međutim, od 4. studenoga 2009. FCO je aktivno pokušavao ishoditi brisanje njegova imena s popisa Odbora za sankcije.
- 31 A. Abdulrahim osim toga ističe da nikad nije bio predmet kaznenog progona u Ujedinjenoj Kraljevini ili drugdje u vezi sa svojom navodnom upletenošću u mrežu Al-Qaidu ili u terorizam. Stoga nikad nije mogao dokazati svoju nevinost.

Pravo

Doseg ove tužbe nakon što je Sud vratio predmet na ponovno suđenje

- 32 Kao što je to Vijeće pravilno istaknulo, odluka Općeg suda o zahtjevu za naknadu štete i troškovima koji su nastali zbog tog zahtjeva, a koja je sadržana u rješenju o obustavi postupka, nije bila pobijana žalbom te je slijedom toga stekla svojstvo pravomoćno presuđene stvari. Stoga treba odlučiti samo o zahtjevu za poništenje.

Dopuštenost tužbe

- 33 U ovom je slučaju nesporno da je rok za podnošenje tužbe od dva mjeseca, predviđen člankom 230. petim stavkom UEZ-a – kako su ga stranke izračunale od isteka četrnaestog dana nakon dana objave Uredbe br. 1330/2008 u Službenom listu – u skladu s člankom 102. stavkom 1. Poslovnika, i koji je produljen zbog udaljenosti za deset dana u skladu s člankom 102. stavkom 2. tog Poslovnika, istekao 16. ožujka 2009.
- 34 Također je nesporno da su primjerak potpisane tužbe i njezini prilozi zaprimljeni telefaksom u tajništvu Općeg suda 16. ožujka 2009., da su ovjereni primjerci te tužbe zaprimljeni u tajništvu 26. ožujka 2009., kao i njezin primjerak s novim potpisom, različitim od potpisa stavljenog na primjerak primljen telefaksom, te da je potpisani izvornik tužbe zaprimljen u tajništvu Općeg suda tek 15. travnja 2009., to jest nakon isteka roka od deset dana nakon slanja telefaksom, propisanog člankom 43. stavkom 6. Poslovnika.
- 35 Proizlazi da je, s obzirom na navedene odredbe, tužba podnesena izvan roka.
- 36 Čini se da je tužba također podnesena izvan roka ako se on, umjesto od objave Uredbe br. 1330/2008 u Službenom listu 23. prosinca 2008., kao što su to stranke učinile u svojim podnescima, računa od datuma obavijesti objavljene u Službenom listu 30. prosinca 2008. radi obavještavanja zainteresiranih osoba (vidjeti točku 4. ove presude), kao što je to Sud odlučio u presudi od 23. travnja 2013., Gbagbo i dr./Vijeće (C-478/11 P do C-482/11 P, t. 53. do 59.).
- 37 Međutim, iz isprava u spisu i objašnjenja A. Abdulrahima sadržanih, među ostalim, u dopisu upućenom tajništvu Općeg suda 8. svibnja 2009., koji su potkrijepljeni priloženim ispravama, proizlazi da su se njegovi odvjetnici obratili poštanskoj službi koja djeluje pod okriljem dugogodišnjeg poštanskog operatera u Ujedinjenoj Kraljevini (u daljnjem tekstu: „poštanska služba“) 16. ožujka 2009. oko 17 sati kako bi tajništvu Općeg suda u Luxembourg poslali potpisani izvornik tužbe i njezine ovjerene primjerke. Poštanska adresa tajništva na omotnici poštanske službe upotrijebljenoj tom prilikom čini se ispravno navedenom, a cijena usluge u iznosu od 37,29 funti sterlinga (GBP) plaćena je.
- 38 Nakon što su telefonskim pozivom iz tajništva Općeg suda 25. ožujka 2009. obaviješteni da ono još nije primilo dokumente povjerene poštanskoj službi, odvjetnici A. Abdulrahima poslali su tajništvu istog dana nove ovjerene primjerke tužbe putem međunarodne kurirske službe DHL. Istom prilikom tajništvu Općeg suda poslali su primjerak tužbe s novim izvornim potpisom, ali različitim od potpisa na izvorniku. Ti su dokumenti zaprimljeni u tajništvu Općeg suda 26. ožujka 2009.
- 39 Kasnije se ispostavilo da iz još neobjašnjivog razloga poštanska služba nije otpremila dotične dokumente koji su se 14. travnja 2009. vratili odvjetnicima A. Abdulrahima bez drugog objašnjenja. Istog dana oni su se ponovno obratili DHL-u, koji je sljedeći dan tajništvu Općeg suda otpremio potpisani izvornik tužbe.

- 40 Predsjednik sedmog vijeća Općeg suda u gore navedenom rješenju o besplatnoj pravnoj pomoći od 26. listopada 2009. zaključio je da se ne može isključiti da se tim ispravama i objašnjenjima dokazuje postojanje nepredvidljivih okolnosti ili više sile u smislu članka 45. Statuta Suda ili ispričive zablude, što je spriječilo A. Abdulrahima da potpisani izvornik tužbe podnese tajništvu Općeg suda u roku od deset dana nakon slanja primjerka tog izvornika telefaksom, kako je propisano člankom 43. stavkom 6. Poslovnika.
- 41 Vijeće i Komisija smatraju, međutim, da se okolnosti koje A. Abdulrahim ističe ne mogu smatrati izvanrednim okolnostima, to jest nepredvidljivim okolnostima ili višom silom u smislu članka 45. drugog stavka Statuta Suda i ustaljene sudske prakse.
- 42 Prvo, A. Abdulrahim odlučio se koristiti uslugom poštanske službe koja je manje pouzdana u pogledu rokova isporuke i mogućnosti praćenja pošiljke. Potvrda o primitku priložena dopisu njegovih odvjetnika od 8. svibnja 2009. upućuje, naime, na to da je odabrana usluga bila usluga bez praćenja. Nadalje, prema internetskoj stranici poštanske službe, za tu su uslugu bili predviđeni rokovi isporuke od najmanje četiri dana, dok je za druge dvije usluge koje to društvo nudi bilo dostupno praćenje s rokom isporuke od jednog do tri dana.
- 43 Drugo, A. Abdulrahim nije kod tajništva Općeg suda provjerio je li izvornik tužbe bio stvarno zaprimljen prije isteka roka. On je reagirao tek nakon što je primio telefonski poziv tajništva. U tom je trenutku, to jest dan prije isteka roka, već bilo prekasno da se izvornik tužbe preuzme od poštanske službe i da ga se pošalje Općem sudu u roku.
- 44 U tim se okolnostima A. Abdulrahim, prema Komisijinu stajalištu, nije mogao osloniti na nefunkcioniranje ili propust poštanske službe u svrhu zahtjeva za povrat u prijašnje stanje.
- 45 U tom pogledu valja podsjetiti da se, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, članak 45. Statuta Suda primjenjuje u slučaju neuobičajenih teškoća koje su neovisne o volji osobe i pokažu se neizbježnima unatoč dužnoj pažnji (presude Suda od 9. veljače 1984., *Acciaierie e Ferriere Busseni/Komisija*, 284/82, Zb., str. 557., t. 11.; od 26. studenoga 1985., *Cockerill-Sambre/Komisija*, 42/85, Zb., str. 3749., t. 10. i rješenje Suda od 8. studenoga 2007., *Belgija/Komisija*, C-242/07 P, Zb., str. I-9757., t. 16. i 17.). Sud je nedavno podsjetio da je na zainteresiranoj osobi, s jedne strane, da dokaže da su neuobičajene i nepredvidljive okolnosti izvan njezine volje dovele do toga da nije mogla poštovati rokove propisane u članku 263. šestom stavku UFEU-a i, s druge strane, da se nije mogla obraniti od posljedica navedenih okolnosti poduzimanjem prikladnih mjera bez pretjeranih žrtava (gore navedena presuda *Gbagbo i dr./Vijeće*, t. 72.). Subjekt osobito mora brižljivo nadzirati odvijanje započetog postupka, a napose postupati s dužnom pažnjom kako bi poštovao predviđene rokove (vidjeti presudu Suda od 22. rujna 2011., *Bell & Ross/OHIM*, C-426/10 P, Zb., str. I-8849., t. 48. i navedenu sudsku praksu).
- 46 U ovom slučaju iz činjenica i okolnosti iz točaka 37. do 39. ove presude kao i iz isprava u spisu proizlazi da su odvjetnici A. Abdulrahima dokazali postupanje s potrebnom pažnjom te da su se osobito točno pridržavali točke 7. Praktičnih uputa za stranke, u skladu s kojom potpisani izvornik treba poslati „bez odgađanja, odmah nakon slanja primjerka [telefaksom]“. Naime, potpisani izvornik tužbe povjeren je poštanskoj službi 16. ožujka 2009., to jest istog dana kad je primjerak poslan telefaksom.
- 47 Opći sud osim toga smatra da su navedeni odvjetnici mogli razumno očekivati da potpisani izvornik bude zaprimljen u tajništvu u roku kraćem od deset dana, kojim su za to raspolagali, računajući od 16. ožujka 2009. Naime, za to su se poslužili službom koja se smatra pouzdanom i koja djeluje pod okriljem dugogodišnjeg poštanskog operatera u Ujedinjenoj Kraljevini. Osim toga, poštanska služba na svojoj internetskoj stranici navodi da uobičajeno osigurava dostavu pošiljke u odredište Luxembourg u okviru svoje standardne usluge, kojom su se poslužili odvjetnici A. Abdulrahima, i to u roku od četiri do šest dana, to jest znatno kraćem od deset dana, kojim su raspolagali, a što im je davalo dovoljnu sigurnosnu marginu.

- 48 Doduše, kao što to Komisija i Vijeće ističu, poštanska služba nudi druge dvije međunarodne poštanske usluge, osjetno skuplje, koje uobičajeno osiguravaju dostavu takve pošiljke u roku koji varira od dva do tri dana te, štoviše, omogućavaju praćenje pošiljke (*tracking*).
- 49 Međutim, od tužitelja se ne može *a fortiori* zahtijevati da, kada koristi besplatnu pravnu pomoć, kao u ovom slučaju, odabere skuplju međunarodnu poštansku uslugu koju poštanski operater nudi ako se jeftinija usluga koju nudi isti operater načelno čini prikladnom za osiguranje otpreme potpisanog izvornika tužbe tajništvu Općeg suda u propisanom roku.
- 50 Okolnost da se odvjetnici A. Abdulrahima, nakon što su uspostavili kontakt s tajništvom Općeg suda, nisu uvjerali u to da je ono uredno primilo potpisani izvornik tužbe nije odlučujuća prema sudskoj praksi, koja posebno ne zahtijeva poduzimanje takvog koraka, to više što su rokovi načelno određeni da se u cijelosti iskoriste (presuda Suda od 19. travnja 1988., Inter-Kom, 71/87, Zb., str. 1979., t. 20. i presuda Općeg suda od 20. lipnja 2006., Grčka/Komisija, T-251/04, neobjavljena u Zborniku, t. 53.).
- 51 U svakom slučaju, odvjetnici A. Abdulrahima, jednom kad su potpisani izvornik tužbe povjerali poštanskoj službi, nisu mogli napraviti ništa više da isprave njezin propust jer se zbog samog tog propusta predmetni izvornik bio „zagubio“ i oni ga više nisu mogli naći, neovisno o svojoj pažnji i naporima, radi slanja drugim sredstvom tajništvu Općeg suda.
- 52 Konkretnije, na dan 25. ožujka 2009. kao i na dane koji su mu neposredno prethodili, ako se odvjetnici A. Abdulrahima nisu htjeli ograničiti na to da samo čekaju nadajući se da poštanska služba nađe i pravodobno otpremi zagubljeni izvornik, oni su zapravo raspolagali samo jednim „sredstvom“ da pokušaju ispraviti propust poštanske službe, to jest da tajništvu Općeg suda izravno pošalju primjerak tužbe s novim izvornim potpisom, namijenjen da zamijeni prethodni zagubljeni izvornik. Oni su poduzeli upravo taj korak, kao što su to objasnili na raspravi.
- 53 Opći sud smatra da su u tim okolnostima odvjetnici A. Abdulrahima postupali s potrebnom pažnjom da pokušaju ispraviti nepredvidljivi gubitak potpisanog izvornika tužbe i tako poštuju predviđene rokove.
- 54 Prema sudskoj praksi, okolnosti su u ovom slučaju nepredvidljive jer se prekoračenje roka za podnošenje tužbe u cijelosti i isključivo može pripisati do sada neobjašnjivom nefunkcioniranju ili propustu poštanske službe, što inače nije predvidljivo i što se nastojalo ispraviti sa svom potrebnom pažnjom.
- 55 Iz svih prethodnih razmatranja proizlazi da treba odbiti prigovor nedopuštenosti koji je Komisija istaknula i koji Vijeće podupire.

Dopuštenost pisanog očitovanja koje je A. Abdulrahim podnio nakon vraćanja predmeta na ponovno suđenje

- 56 Vijeće primjećuje da je očitovanje A. Abdulrahima nakon nastavka postupka poslano Općem sudu elektroničkom poštom 26. srpnja 2013., iako smatra da je potpisani izvornik tog očitovanja podnesen nakon isteka roka od deset dana, određenog člankom 43. stavkom 6. Poslovnika. Datum koji se smatra datumom podnošenja tog očitovanja, slijedom toga, jest 13. kolovoza 2013. Vijeće stoga smatra da je to očitovanje nedopušteno jer je podneseno nakon isteka roka od dva mjeseca, predviđenog člankom 119. stavkom 1. točkom (a) Poslovnika.
- 57 U tom pogledu Vijeće polazi od pretpostavke da je navedeni rok od dva mjeseca od dostave presude kojom se ukida prvostupanjsko rješenje zainteresiranoj osobi, a koji je produljen zbog udaljenosti za deset dana, 13. kolovoza 2013. već istekao.

- 58 Međutim, iz podataka u spisu postupka proizlazi da je taj rok zapravo istekao tog istog dana, to jest 13. kolovoza 2013. Naime, dostava A. Abdulrahimu presude kojom se ukida prvostupanjsko rješenje izvršena je tako da mu je navedena presuda dostavljena preporučenom poštanskom pošiljkom čiji je primitak potvrdio 3. lipnja 2013. Stoga je rok iz članka 119. stavka 1. točke (a) Poslovnika, produljen zbog udaljenosti za deset dana, istekao 13. kolovoza 2013.
- 59 Slijedom toga, pisano očitovanje A. Abdulrahima bilo je uredno dostavljeno tajništvu Općeg suda zadnjeg dana obuhvaćenog navedenim rokom i ne treba ga odbaciti kao nedopušteno.

Osnovanost tužbe za poništenje

- 60 Formalno A. Abdulrahim u potporu svojoj tužbi za poništenje ističe četiri tužbena razloga. Prvi se temelji na povredi njegova prava na saslušanje. Drugi se temelji na povredi njegova prava na djelotvoran sudski nadzor i/ili na pošteno suđenje, kako su zaštićena člancima 6. i 13. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950. i proglašene člankom 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima. Treći se temelji na povredi njegova prava na mirno uživanje imovine i vlasništva. Četvrti se temelji na povredi njegova prava na poštovanje privatnog i obiteljskog života.
- 61 U biti Sud je također u točki 75. presude kojom se ukida prvostupanjsko rješenje istaknuo da se A. Abdulrahim nije oslonio samo na tužbene razloge koji se temelje na povredi prava na obranu nego da „je također osporavao da je bio povezan s Al-Qaidom“ i da „je smatrao da je njegov upis na sporni popis uslijedio samo zbog toga što je bio dio zajednice libijskih izbjeglica od kojih su neki prema stajalištu tijela Ujedinjene Kraljevine bili uključeni u terorističke aktivnosti“.
- 62 Što se tiče sudskog postupka, Sud je u svojoj presudi Kadi II (točka 119.) presudio da se, u slučaju da dotična osoba osporava zakonitost odluke o upisu ili zadržavanju svojeg imena na spornom popisu, sud Unije prilikom sudskog nadzora zakonitosti razloga na kojima je takva odluka utemeljena mora osobito uvjeriti da se ta odluka temelji na dovoljno čvrstoj činjeničnoj osnovi. To podrazumijeva provjeru činjeničnih navoda u sažetku razloga na kojemu se navedena odluka zasniva tako da sudski nadzor ne bude ograničen na ocjenu apstraktne vjerojatnosti istaknutih razloga, nego da se odnosi na pitanje jesu li ti razlozi, ili barem jedan od njih koji se smatra dostatnim da se na njemu može zasnivati ta ista odluka, potkrijepljeni.
- 63 U tu svrhu na sudu Unije je da obavi to ispitivanje, zahtijevajući, ako je potrebno, da nadležno tijelo Unije podnese podatke ili dokaze, povjerljive ili ne, relevantne za takvo ispitivanje (presuda Kadi II, t. 120.; vidjeti također po analogiji presudu Suda od 4. lipnja 2013., ZZ, C-300/11, t. 59.). Opći sud donio je mjere upravljanja postupkom opisane u točki 28. ove presude upravo kako bi u ovom slučaju postupio u skladu s pravilima koja je Sud odredio za provedbu sudskog nadzora za koji je nadležan sud Unije.
- 64 Na nadležnom tijelu Unije je da u slučaju osporavanja utvrdi osnovanost razloga skupljenih protiv osobe koje se to tiče, a ne na njoj samoj da pruži negativan dokaz o neosnovanosti spomenutih razloga (presuda Kadi II, t. 121.).
- 65 U tu svrhu nije potrebno da spomenuto tijelo podnese sudu Unije ukupnost podataka i dokaza nerazdvojivih od razloga navedenih u obrazloženju Odbora za sankcije. Važno je, međutim, da pruženi podaci ili dokazi podrže razloge protiv dotične osobe (presuda Kadi II, t. 122.).
- 66 Ako nadležno tijelo Unije ne može postupiti po zahtjevu suda Unije, tada je na tom sudu da odluku temelji samo na onim elementima koji su mu priopćeni, tj. u ovom slučaju na naznakama koje sadrži obrazloženje Odbora za sankcije, očitovanjima i oslobađajućim dokazima koje je eventualno podnijela

osoba koje se to tiče kao i na odgovoru nadležnog tijela Unije na ta očitovanja. Ako ti elementi ne omogućavaju ustanoviti osnovanost nekog razloga, sud Unije neće ga uzeti u obzir kao temelj odluke o upisu ili zadržavanju predmetnog upisa (presuda Kadi II, t. 123.).

- 67 Ako, međutim, nadležno tijelo Unije pruži relevantne podatke ili dokaze, sud Unije mora provjeriti točnost sadržaja navedenih činjenica i utvrditi njihovu dokaznu snagu ovisno o okolnostima u tom slučaju i s obzirom na eventualna podnesena očitovanja, osobito od osobe koje se ona tiču (presuda Kadi II, t. 124.), provodeći prema potrebi metode koje omogućuju pomiriti, s jedne strane, legitimne sigurnosne prosudbe o prirodi i izvorima informacija koji su uzeti u obzir prilikom donošenja dotičnog akta i, s druge strane, potrebu jamčiti dovoljno poštovanje postupovnih prava, slijedeći pristup koji je Sud naveo u točkama 125. do 129. presude Kadi II.
- 68 S obzirom na preventivnu narav predmetnih mjera ograničavanja, ako u okviru svojeg nadzora zakonitosti pobijanog akta, kako je definirano u točkama 117. do 129. presude Kadi II, sud Unije smatra da – ako je barem jedan od razloga iznesenih u obrazloženju Odbora za sankcije dovoljno precizan i konkretan, ako je dokazan i predstavlja dovoljnu osnovu za taj akt – tada okolnost da ostali razlozi to nisu ne opravdava poništenje spomenutog akta. U suprotnom slučaju on će poništiti pobijani akt (presuda Kadi II, t. 130.).
- 69 Iz elemenata analize koji prethode proizlazi da poštovanje prava na obranu i prava na učinkovitu sudsku zaštitu zahtijeva, s jedne strane, da nadležno tijelo Unije priopći osobi koje se to tiče obrazloženje Odbora za sankcije na kojem je utemeljena odluka o upisu ili zadržavanju imena na spornom popisu, da joj dopusti da iznese svoja očitovanja o tome i da pažljivo i nepristrano ispita osnovanost razloga s obzirom na dana očitovanja i eventualne oslobađajuće dokaze koje je ta osoba iznijela (presuda Kadi II, t. 135.).
- 70 Poštovanje navedenih prava druge strane podrazumijeva da, u slučaju osporavanja pred sudom, sud Unije nadzire osobito jesu li razlozi navedeni u obrazloženju dovoljno precizni i konkretni kao i, ako je to potrebno, materijalnu utemeljenost činjenica koje odgovaraju dotičnim razlozima s obzirom na elemente koji su im pripisani (presuda Kadi II, t. 136.).
- 71 Naprotiv, za nadležno tijelo Unije činjenica da osobi, a zatim ni sudu Unije nisu bili dostupni podaci i dokazi koji su u isključivom posjedu Odbora za sankcije ili dotičnog člana Organizacije ujedinjenih naroda (OUN), a koji se odnose na obrazloženje koje podupire predmetnu odluku, ne može kao takva činiti utvrđenje kršenja tih prava. Međutim, u takvoj situaciji sud Unije, koji je pozvan nadzirati činjeničnu osnovanost razloga sadržanih u obrazloženju Odbora za sankcije, uzimajući u obzir oslobađajuće dokaze koje je eventualno podnijela osoba koje se tiču kao i odgovor nadležnog tijela Unije na ta očitovanja, neće raspolagati dodatnim podacima ili dokazima. Posljedično, ako ne može utvrditi osnovanost tih razloga, oni neće moći služiti kao temelj pobijane odluke o upisu (presuda Kadi II, t. 137.).
- 72 U ovom slučaju razlozima sadržanima u sažetku razloga, onako kako ih je priopćio Odbor za sankcije (vidjeti točku 6. ove presude), A. Abdulrahimu zapravo se prigovara njegovo „svjesno sudjelovanje u subjektu povezanom s Al-Qaidom i njegovim terorističkim aktivnostima“, tj. LIFG-u. Konkretnije, A. Abdulrahimu prigovara se, prvo, da je držao visoke pozicije unutar LIFG-a, drugo, da je ostao u bliskom kontaktu s visokim dužnosnicima LIFG-a u Ujedinjenoj Kraljevini, treće, da je blizak suradnik direktora agencije za pomoć Sanabel, četvrto, da je usko povezan s Ghumom Abd'rabbahom, Taherom Nasufom i Abdulbaqijem Mohammedom Khaledom, i peto, da mu je Ismail Kamoka blizak suradnik.
- 73 Što se tiče, na prvome mjestu, općeg razloga istaknutog protiv A. Abdulrahima, on počiva na dvostrukoj zajedničkoj premisi, izričito navedenoj u sažetku razloga, prema kojoj je, s jedne strane, A. Abdulrahim bio „umiješan“ u LIFG te je, s druge strane, LIFG prvo bio povezan s Al-Qaidom, a potom je pripojen toj organizaciji, tako da su svi njegovi članovi i suradnici ispunjavali kriterije za upis na popis Odbora za sankcije kao osobe povezane s Al-Qaidom. Navodna veza koju je A. Abdulrahim

održavao s Al-Qaidom tako se temeljila isključivo na njegovim vezama s LIFG-om, s jedne strane, i na okupljanju oko zajedničkog cilja LIFG-a i Al-Qaide, kojoj se službeno pripojio u studenome 2007., s druge strane.

- 74 Međutim, ta dvostruka premisa ne čini se čvrsto utvrđenom i osnovanom, ne samo s obzirom na okolnosna pobijanja A. Abdulrahima nego i s obzirom na utvrđenja do kojih su neovisno došli nadležni engleski sudovi u odlukama koje je A. Abdulrahim predočio i koje su umetnute u spis.
- 75 Što se tiče biti tih pobijanja, prvo valja uzeti u obzir pisane izjave („witness statement“) A. Abdulrahima od 13. ožujka 2009. (prilog 11. tužbi), dopis njegovih odvjetnika Komisiji od 19. kolovoza 2009. kao odgovor na sažetak razloga (prilog 4. replici Vijeća) i dopis njegovih odvjetnika Komisiji od 16. travnja 2010. sastavljen u okviru postupka preispitivanja slučaja A. Abdulrahima (prilog 1. očitovanju A. Abdulrahima nakon vraćanja predmeta na ponovno suđenje).
- 76 U tom pogledu A. Abdulrahim u bitnome tvrdi da nikada nije bio povezan s Al-Qaidom, Osamom bin Ladenom ili talibanskom mrežom te da ni na koji način nije bio povezan s terorističkim aktivnostima. U odnosu na svoju navodnu umiješanost u Al-Qaidu, on konkretnije iznosi da je pobjegao iz Libije jer se protivio režimu pukovnika Gadafija i jer je njegov život bio ugrožen, zbog čega mu je odobreno pravo azila u Ujedinjenoj Kraljevini. Navodi da se LIFG-u pridružio 1996. jer se on protivio pukovniku Gadafiju i zagovarao islam, ali dodaje da je prestao biti umiješan u njega na bilo koji način potkraj 2000. ili početkom 2001. U odnosu na navodnu povezanost LIFG-a s Al-Qaidom, ističe da se samo jedan dio „afganistanske skupine LIFG-a“ pridružio Al-Qaidi 2007., što je potvrdio sam Ayman Al-Zawahiri u intervjuu 17. travnja 2008. Izjavljuje da može pozvati svjedoke koji bi potvrdili njegove navode i podnijeti stručno mišljenje o organizaciji i aktivnostima LIFG-a i o situaciji u Libiji, ako Opći sud to smatra potrebnim.
- 77 U izostanku bilo kakve druge informacije ili dokaza koje iznose tužene institucije kako bi potkrijepile svoj navod u vezi s članstvom A. Abdulrahima u LIFG-u, on se čini u dovoljnoj mjeri dokazanim samo za razdoblje od 1996. do kraja 2000. ili početka 2001., to jest za razdoblje koje nije posebno obuhvaćeno navodom o povezanosti LIFG-a s Al-Qaidom, a još manje navodom o pripajanju jednog od tih subjekata drugom u studenome 2007. U tom pogledu valja primijetiti da je, prema vlastitim navodima, A. Abdulrahim prestao biti član LIFG-a gotovo godinu dana prije nego što je LIFG dodan na popis Odbora za sankcije 6. listopada 2001. Valja također istaknuti vremenski razmak koji razdvaja dokazano razdoblje članstva A. Abdulrahima u LIFG-u od 1996. do kraja 2000. ili do početka 2001. i datum njegova upisa na sporni popis 22. prosinca 2008. (vidjeti u tom smislu presudu Kadi II, t. 156.).
- 78 U dijelu u kojem sadržavaju određene relevantne ocjene o LIFG-u i njegovim članovima, valja također voditi računa o određenim odlukama nadležnih engleskih sudova koje je u spis dostavio A. Abdulrahim, to jest: presudi od 27. travnja 2007., DD i AS protiv Secretary of State for the Home Department SC/50/2005 i SC/42/2005, Special Immigration Appeal Commission (SIAC), presudi od 14. studenoga 2008., AU i drugi protiv Secretary of State of the Home Department [2008] EWHC 2789 (Admin), High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division, Administrative Court i presudi od 30. travnja 2009., AV protiv Secretary of State for the Home Department [2009] EWHC 902 (Admin), High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division, Administrative Court (prilozi 3., 4. i 5. replici Komisije).
- 79 S jedne strane, te odluke u biti potvrđuju da barem do ožujka 2004. sigurnosne službe LIFG nisu smatrale prijetnjom za nacionalnu sigurnost jer je njegov glavni cilj tada bio svrgavanje libijske vlade. Tako se u presudi SIAC-a navodi, među ostalim, da je LIFG bio proglašen terorističkom organizacijom u Sjedinjenim Američkim Državama tek 2004., a u Ujedinjenoj Kraljevini 14. listopada 2004.

- 80 S druge strane, iz tih odluka u bitnome proizlazi da, prema stajalištu nadležnih engleskih sudova, čak i nakon 2001. i do 2007. i kasnije, nisu svi članovi LIFG-a bili povezani s Al-Qaidom ili joj pristupili, nego samo jedan dio. Ti su sudovi stoga odbili utvrditi da činjenica da je osoba povezana s LIFG-om automatski dokazuje njezinu povezanost s Al-Qaidom. Pristup koji su ti sudovi usvojili bio je više u smislu da su se određeni članovi LIFG-a mogli pridružiti Al-Qaidi ili se s njome povezati, dok su drugi ostali isključivo usredotočeni na Libiju. Stoga, prema njihovu stajalištu, valja od slučaja do slučaja ispitati veze s Al-Qaidom na temelju konkretnih radnji svake zainteresirane osobe.
- 81 Valja istaknuti da dvije od te tri odluke prethode upisu imena A. Abdulrahima na sporni popis.
- 82 U tim okolnostima, sama dokazana činjenica članstva A. Abdulrahima u LIFG-u u razdoblju za koje je priznao da je bio njegov član ne može biti temelj za donošenje mjera ograničavanja protiv njega kao osobe povezane s Al-Qaidom na razini Unije.
- 83 Što se, na drugome mjestu, tiče konkretnijih razloga istaknutih protiv A. Abdulrahima u obrazloženju Odbora za sankcije i preuzetih u sažetku razloga, oni su ili nedostatno precizni i konkretni za ispunjavanje zahtjeva u vezi s obvezom obrazlaganja i djelotvornim sudskim nadzorom ili u svakom slučaju nisu potkrijepljeni nikakvom informacijom ili dokazom kojima bi se omogućilo da se utvrdi njihova činjenična osnovanost, iako ih je A. Abdulrahim točku po točku oštro i podrobno osporavao.
- 84 Stoga, što se tiče prvog posebnog razloga iznesenog u obrazloženju i sažetku u točki 72. ove presude, nije iznesena nijedna informacija ili dokaz kako bi se potkrijepio navod na kojem se zasniva, iako je A. Abdulrahim zaničevao da je „držao visoke pozicije unutar LIFG-a“.
- 85 Što se tiče drugog posebnog razloga iznesenog u obrazloženju i u sažetku u točki 72. ove presude, navod prema kojem je A. Abdulrahim „ostao u bliskom kontaktu s visokim dužnosnicima LIFG-a u Ujedinjenoj Kraljevini“ nedovoljno je precizan i konkretan, s obzirom na to da ne obuhvaća nikakvu naznaku o identitetu dotičnih osoba niti o tim „bliskim kontaktima“. U svakom slučaju, on se ne čini u dovoljnoj mjeri potkrijepljenim s obzirom na podrobna objašnjenja A. Abdulrahima kao što je sažeto izneseno u točki 76. ove presude.
- 86 Što se tiče trećeg posebnog razloga iznesenog u obrazloženju i sažetku u točki 72. ove presude, nije predočena nijedna informacija ili dokaz kako bi se potkrijepio navod na kojem se on temelji, iako je A. Abdulrahim zaničevao da je „blizak suradnik direktora agencije za pomoć Sanabel“.
- 87 Što se tiče četvrtog posebnog razloga iznesenog u obrazloženju i sažetku u točki 72. ove presude, prema kojem je A. Abdulrahim bio „usko povezan s Ghumom Abd'rabbahom, Taherom Nasufom i Abdulbaqijem Mohammedom Khaledom“, A. Abdulrahim u svojem je podnesku od 13. ožujka 2009. i u dopisu svojih odvjetnika Komisiji od 19. kolovoza 2009., među ostalim, iznio da prvoga poznaje samo sa „socijalnog“ aspekta jer je podrijetlom iz iste regije u Libiji kao i on, da je samo jednom išao u kuću drugoga i zadnji ga je put vidio 2003. ili 2004. te da je treći, koji je njegov punac, također bio pogrešno upisan na sporni popis zbog svoje povezanosti s LIFG-om. U svojim podnescima A. Abdulrahim još je naveo da poznaje mnogobrojne članove libijske zajednice iseljenika u Ujedinjenoj Kraljevini jer je ona mala zajednica i većim su dijelom izbjeglice koji se poznaju i pomažu si, ali je nemoguće znati je li neki član te zajednice umiješan u terorizam. U nedostatku bilo kakvog drugog podrobnijeg objašnjenja u vezi s tim trima osobama, prirodom njihove povezanosti s A. Abdulrahimom i njihovom umiješanosti u bilo kakvu terorističku aktivnost, navedeni četvrti posebni razlog očito nije u dovoljnoj mjeri potkrijepljen.
- 88 Što se tiče petog posebnog razloga iznesenog u obrazloženju i sažetku u točki 72. ove presude, prema kojem je A. Abdulrahim „blizak suradnik Ismaila Kamoke“, koji je priznao krivnju u Ujedinjenoj Kraljevini 2007. povodom optužbe da je bio uključen u teroristički pothvat, A. Abdulrahim je, među ostalim, u svojem podnesku od 13. ožujka 2009. i u dopisu svojih odvjetnika Komisiji od 19. kolovoza 2009. iznio da je I. Kamoku susreo u Saudijskoj Arabiji tijekom sveučilišnog studija, da je I. Kamoka

pobjegao u Ujedinjenu Kraljevinu oko dvije godine prije njega, da su se tada ponovno susreli, zadnji put dvije ili dvije i pol godine prije, ali nije imao nikakva saznanja da je I. Kamoka bio osuđen. S obzirom na ta podrobna obrazloženja, ne može se smatrati da je u dovoljnoj mjeri dokazano da je A. Abdulrahim bio „blizak suradnik“ I. Kamoke. Slijedom toga, moguća osuda I. Kamoke u pogledu terorističke aktivnosti, pod pretpostavkom da je dokazana, ne može se isticati protiv A. Abdulrahima u izostanku svakog drugog objašnjenja u odnosu na njegovu osobnu umiješanost u takvu aktivnost. Slijedom toga, peti posebni razlog očito nije u dovoljnoj mjeri potkrijepljen.

- 89 U ovom slučaju nijedna informacija iz obrazloženja stoga ne omogućava da se u dovoljnoj mjeri dokaže da je A. Abdulrahim na dan svojeg upisa na sporni popis stvarno bio povezan s Al-Qaidom.
- 90 Ni dokumenti priloženi Komisijinu odgovoru na mjeru upravljanja postupkom, dostavljeni tajništvu Općeg suda 20. siječnja 2014., ne omogućavaju utvrđivanje osnovanosti razloga iznesenih protiv A. Abdulrahima. Nadalje, ti su dokumenti očito *a priori* irelevantni jer su većinom kasnijeg datuma kako od upisa imena A. Abdulrahima na popis Odbora za sankcije tako i od donošenja Uredbe br. 1330/2008 te ih stoga ni Odbor za sankcije ni Komisija nisu mogli uzeti u obzir radi ocjene svrhovitosti zamrzavanja sredstava A. Abdulrahima.
- 91 Konkretnije, pisano svjedočenje („witness statement“) načelnika antiterorističkog odjela FCO-a od 18. svibnja 2011. pred High Courtom u predmetu *The Queen on the application of Abdulbasit Abdulrahim protiv Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs* (prilog 1. odgovoru Komisije) u bitnome otkriva da se prvotna odluka FCO-a kojom se predlaže upis A. Abdulrahima na popis Odbora za sankcije u srpnju 2008. zapravo zasnivala na činjenici da su „nadležni službenici vjerovali da postoji uvjerljiv dosje prema kojem je [A. Abdulrahim] bio član [LIFG-a]“ i stoga „povezan s Al-Qaidom“ (t. 21.). Nijedna informacija ili dokaz ne potkrepljuju to uvjerenje, dok obrazloženje koje je Odboru za sankcije nakon te odluke dostavila Ujedinjena Kraljevina radi opravdanja tog upisa u svim točkama odgovara sažetku razloga Odbora za sankcije.
- 92 Prilog 2. Komisijinu odgovoru sastoji se od prijepisa govora Aymana Al-Zawahirija i Abu Laitha Al Libija od 3. studenoga 2007. kojim se najavljuje pripajanje LIFG-a Al-Qaidi. Međutim, taj je dokument u ovom slučaju očito irelevantan s obzirom na razmatranja koja su već iznesena prilikom ispitivanja općeg razloga istaknutog protiv A. Abdulrahima (vidjeti točke 73. do 82. ove presude).
- 93 Prilog 3. Komisijinu odgovoru sastoji se od dopisa od 8. prosinca 2010. koji je stalni predstavnik Ujedinjene Kraljevine uputio predsjedniku Odbora za sankcije, u kojem se iznose, među ostalim, razlozi zbog kojih ta država članica podržava zahtjev za brisanje A. Abdulrahima s popisa Odbora za sankcije, ali se ne pojašnjavaju razlozi zbog kojih se njegov upis na navedeni popis smatrao opravdanim u srpnju 2008.
- 94 Prilog 4. Komisijinu odgovoru jest dopis FCO-a od 18. siječnja 2014. Komisiji popraćen dokumentima koji se nalaze u priložima 1., 2. i 3.
- 95 Prilozi 5. i 6. Komisijinu odgovoru jesu novinski članci kojima se izvještava o pripajanju LIFG-a Al-Qaidi 2007. Oni su u ovom slučaju irelevantni s obzirom na razmatranja koja su već iznesena prilikom ispitivanja općeg razloga istaknutog protiv A. Abdulrahima (vidjeti točke 73. do 82. ove presude).
- 96 Naposljetku, prilozi 7., 8. i 9. Komisijinu odgovoru jesu članci ili studije koji se sastoje uglavnom od općih informacija o LIFG-u ili Al-Qaidi ili islamskom terorizmu u Ujedinjenoj Kraljevini i uopće se ne odnose na konkretan slučaj A. Abdulrahima.

- 97 Iz prethodne analize i samih isprava u spisu kojim Opći sud raspolaže proizlazi da nijedan od navoda protiv A. Abdulrahima u obrazloženju Odbora za sankcije ne opravdava donošenje mjera ograničavanja protiv njega na razini Unije, i to ili zbog nedovoljnog obrazlaganja ili nedostatka podataka ili dokaza koji potkrepljuju predmetni razlog u odgovoru na podrobno poricanje zainteresiranog (vidjeti u tom smislu presudu Kadi II, t. 163.).
- 98 U tim okolnostima, Uredbu br. 1330/2008 treba poništiti na temelju pravne osnove iz prethodne točke (vidjeti u tom smislu presudu Kadi II, t. 164.) a da pritom ne treba odlučiti o drugim tužbenim razlozima, prigovorima i argumentima A. Abdulrahima.

Troškovi

- 99 U skladu s člankom 87. stavkom 2. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da Vijeće i Komisija nisu uspjeli u postupku, valja im naložiti snošenje troškova nastalih povodom tužbe za poništenje, uključujući troškove na ime žalbenog postupka pred Sudom, sukladno zahtjevu A. Abdulrahima.
- 100 U skladu s člankom 97. stavkom 3. istog Poslovnika, budući da je A. Abdulrahimu odobrena besplatna pravna pomoć i da je Opći sud tuženim institucijama naložio snošenje troškova, te će institucije biti dužne blagajni Općeg suda nadoknaditi iznos koji je predujmljen na ime besplatne pravne pomoći.

Slijedom navedenoga,

OPĆI SUD (treće vijeće),

proglašava i presuđuje:

- 1. Poništava se Uredba Komisije (EZ) br. 1330/2008 od 22. prosinca 2008. o izmjeni Uredbe Vijeća (EZ) br. 881/2002 o određenim posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata povezanih s Osamom bin Ladenom, mrežom Al-Qaidom i talibanima u dijelu u kojem se odnosi na Abdulbasita Abdulrahima.**
- 2. Vijeću Europske unije i Europskoj komisiji nalaže se snošenje vlastitih troškova i troškova A. Abdulrahima nastalih povodom tužbe za poništenje kao i iznosa koji je Opći sud predujmio na ime besplatne pravne pomoći.**

Papasavvas

Forwood

Bieliūnas

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourg u 14. siječnja 2015.

Potpisi